

Arrest

nr. 178 248 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor zijn vader en zijn oom.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 161 336 van 3 februari 2016 omdat uit niets blijkt en hij niet in concreto aannemelijk maakt dat het hem met betrekking tot zijn ingeroepen intrafamiliale problemen met zijn vader en oom(s) aan nationale bescherming ontbeert.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Hij verklaart dat hij in België vader is geworden en zijn gezin niet wilt achterlaten.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 161 336 van 3 februari 2016 werd vastgesteld dat uit niets blijkt en verzoeker niet aantoont dat het hem met betrekking tot zijn ingeroepen intrafamiliale problemen met zijn vader en oom(s) aan nationale bescherming ontbeert, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijk problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren

van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoeker naar algemene informatie omtrent huiselijk geweld en corruptie (en onprofessioneel gedrag) bij de Albanese autoriteiten en inzonderheid binnen de Albanese politionele en gerechtelijke instanties, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier met zijn loutere verwijzing naar algemene informatie geheel in gebreke.

Betreffende het feit dat verzoeker blijkens zijn verklaringen en de door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie een gezin vormt met V.S., een erkende vluchteling, met wie hij in België recent op 30 mei 2016 een zontje kreeg en met wie hij hier wenst te trouwen, en het feit dat het, zo oppert hij, in het belang van hun kind is dat hij hier blijft en zijn gezin in België dus niet wilt achterlaten, merkt de Raad op dat dit, zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, motieven van louter persoonlijke, familiale en sociale aard zijn dewelke niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag of onder de bepalingen van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen enkele invloed heeft op verzoekers gezinsleven. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn kind en/of partner wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De Raad wijst erop dat verzoeker om zijn verblijf in België (bij zijn gezin) te regelen/bestendigen zich op een andere procedure dan de asielprocedure dient te beroepen.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Het feit dat blijkens de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde documentatie op 7 juni 2016 een beslissing om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en een inreisverbod (bijlage 13 sexies) in zijn hoofde werden genomen welke nadien door de Dienst Vreemdelingenzaken werden ingetrokken, wijzigt niets aan het voorgaande.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 september 2016, benadrukt verzoekende partij dat zij wel degelijk een nieuw element heeft aangegeven, met name het feit dat zij in België een zoon heeft en dat de moeder een erkend vluchteling is. Verzoekende partij licht toe dat het kind werd ingeschreven op haar bijlage 26 en dat aldus dient geoordeeld te worden in het belang van het kind. Op de vraag waarom het kind niet het statuut van de moeder volgt en op de bijlage 26 van de vader werd ingeschreven, stelt verzoekende partij dat zij het kind heeft laten inschrijven bij haar in de hoop dat zij zou erkend worden als vluchteling. Zij benadrukt nogmaals dat rekening dient gehouden te worden met de rechten van het kind.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij wel degelijk een nieuw element heeft aangegeven, namelijk het feit dat zij in België een zoon heeft en dat de moeder een erkend vluchteling is, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Betreffende het feit dat verzoeker blijkens zijn verklaringen en de door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie een gezin vormt met V.S., een erkende vluchteling, met wie hij in België recent op 30 mei 2016 een zontje kreeg en met wie hij hier wenst te trouwen, en het feit dat het, zo oppert hij, in het belang van hun kind is dat hij hier blijft en zijn gezin in België dus niet wilt achterlaten, merkt de Raad op dat dit, zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, motieven van louter persoonlijke, familiale en sociale aard zijn dewelke niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag of onder de bepalingen van de definitie van de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen enkele invloed heeft op verzoekers gezinsleven. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn kind en/of partner wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk. De Raad wijst erop dat verzoeker om zijn verblijf in België (bij zijn gezin) te regelen/bestendigen zich op een andere procedure dan de asielpcedure dient te beroepen.”*

Verzoekende partij haar argumentatie dat zij het kind heeft laten inschrijven op haar bijlage 26 in de hoop dat zij zou erkend worden als vluchteling en dat rekening dient gehouden te worden met de rechten van het kind, wijzigt niets aan en ze brengt voor het overige geen concrete en valabele elementen aan die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen.

De Raad wijst erop dat niettegenstaande de belangen van het kind, elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielloper, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoekende partij kan zich niet zonder meer steunen op de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar partner of louter

verwijzen naar de belangen van haar kind teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De Raad benadrukt dat het doel van de asielprocedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of verzoekende partij bescherming nodig heeft tegen vervolgingen of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De Raad wijst er ook op dat verzoekende partij in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat haar minderjarig kind bij een terugkeer naar Albanië moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij dient dergelijke vrees of risico met concrete en valabele elementen aannemelijk te maken, waar zij echter in gebreke blijft. In het kader van haar vorige asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. 161 336 van 3 februari 2016 reeds vastgesteld dat uit niets blijkt en verzoekende partij niet aantoonde dat het haar met betrekking tot haar problemen aan nationale bescherming ontbeert, en verzoekende partij brengt naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bij die hieraan afbreuk doen of een ander licht op werpen. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet *in concreto* aan, noch maakt ze aannemelijk dat zij, en bijgevolg (met haar) ook haar kind, met betrekking tot de aangevoerde problemen geen beroep zou(den) kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Het feit dat het kind van verzoekende partij op de bijlage 26 van de vader, *in casu* verzoekende partij, werd ingeschreven, terwijl haar moeder als vluchteling werd erkend, blijkt te zijn ingegeven uit opportunistische redenen, in de hoop dat verzoekende partij ook als vluchteling zou worden erkend, veeleer dan met het oog op en het effectief (trachten te) behartigen van de belangen van hun kind.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS